

8. Koubková Petra, 4. PSB

Střední zdravotnická škola Pardubice

Covid-19 a já

Když jsme se 11. března loňského roku dozvěděli, že se na neurčitou dobu uzavřou školy, byla většina z nás vlastně celkem šťastná. Koho by netěšila vidina několika týdnů „prázdnin“, výuka pouze přes úkoly v e-mailech, možnost vstát z postele v pozdějších hodinách. Nikdo ovšem nepředpokládal, že se ze zdánlivých týdnů stane rok a půl naprostého stresu. Nezbyvalo bohužel nic jiného než to nějak přetrpět.

Já jsem se v průběhu pandemie rozhodla, že se pokusím taktéž přiložit ruku k dílu. Nastoupila jsem jako výpomoc na covid jednotku do Pardubické nemocnice. Tato práce byla vysilující, jelikož trávit své volné víkendy na 12hodinových směnách, kdy je člověk oblečen ve zdravotnickém overalu, na rukou musí mít stále dvoje rukavice a v dýchání mu brání respirátor, rouška a štít zároveň, není úplně příjemná kratochvíle. Ovšem za to nejhorší považuji to, že jsem zde poprvé ve svém životě viděla mrtvé tělo. Bylo to trochu traumatizující, jelikož jsem se s tím pánem bavila celý den, a pak ho najednou vidět mrtvého, to bylo na mě trochu moc. Taktéž byl zdrcující pohled na hospitalizované pacienty, kteří nemoc nesnesli nejlépe. Když pak člověk vidí lidi, kteří hlásají, že covid-19 neexistuje, nebo je to jen obyčejná chřipka, přála bych jim, aby si v té době zkusili na chvíli pracovat na takovémto oddělení.

Další překážkou té doby byla různá opatření a omezení. Byť některá byla méně smysluplná než jiná, dodržovat se musela tak i tak. Velice mě zasáhlo, když jsem se vídala se svými prarodiči jen jednou za pár měsíců, a ještě k tomu v respirátorech a s velkým rozestupem. Věděla jsem ale, že jediné tak můžu sama napomoci tomu, aby se nijak nenakazili. Smutné také bylo, že jsem se absolutně nevídala se svými přáteli. Mrzí mě, že jsem tedy nemohla například oslavit své 18. narozeniny s nikým jiným než s nejbližší rodinou.

S příchodem letošního jara se však začalo blýskat na lepší časy. Rozjela se distribuce očkování ve velkém, čísla nakažených začala klesat a vše se pomalu ale jistě začíná vracet zpátky do normálu. Já jsem hned po započnutí ochranné lhůty očkování konečně odcestovala na Slovensko, což jsem již plánovala dlouhou dobu. Konečně jsem se také mohla začít více vídat se svou širší rodinou. Doufám tedy, že se situace již nijak drasticky nezhorší a vše se vrátí zpátky, jak to bylo dříve.